

ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5773/2548

บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ทีเอสโก้ จำกัด
(มหาชน)

โจทก์

บริษัทสยาม วิ.เอ็ม.ซี. กระจกนิรภัย จำกัด
กับพวก

จำเลย

ป.วิ.พ. มาตรา 292

พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 90/12

คำ สั่งของศาลล้มละลายกลางที่ให้ฟื้นฟูกิจการของจำเลยที่ 1 นั้นมีผลเป็นการเฉพาะตัวแก่จำเลยที่ 1 ในอันที่จะได้รับความคุ้มครองตาม พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 90/12 หากได้มีผลต่อบุคคลอื่นซึ่งมิได้เป็นลูกหนี้ที่มีการขอให้ฟื้นฟูกิจการด้วย ไม่ ดังนั้น แม้จำเลยที่ 1 จะได้รับความคุ้มครองตามบทบัญญัติดังกล่าวที่ให้ศาลต้องงดการบังคับคดีนั้น ไว้ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 90/12 (5) ก็ตาม ก็มีผลแต่เฉพาะให้งดการบังคับคดีแก่จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นลูกหนี้ที่มีการขอให้ฟื้นฟูกิจการเท่านั้น ไม่มีผลถึงจำเลยที่ 2 และที่ 3 ซึ่งเป็นผู้ค้าประกันและต้องร่วมรับผิดชอบในหนี้ตามคำพิพากษาคดีนี้ จำเลยที่ 2 และที่ 3 ไม่อาจยกเหตุเฉพาะตัวของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวขึ้นมาอ้างให้ศาลชั้นต้นงดการบังคับคดีแก่จำเลยที่ 2 และที่ 3 ในคดีนี้เพื่อรอฟังผลในคดีฟื้นฟูกิจการของจำเลยที่ 1 ได้

คดีสืบเนื่องมาจากศาลอุทธรณ์พิพากษาให้จำเลยทั้งสามร่วมกันชำระเงินจำนวน 21,944,164.39 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 18 ต่อปี จากต้นเงิน 20,000,000 บาท นับแต่วันฟ้อง (วันที่ 1 ธันวาคม 2540) จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ คดีถึงที่สุด โจทก์ขอให้บังคับคดีและเจ้าพนักงานบังคับคดีไต่ยึดที่ดินโฉนดเลขที่ 68130, 68131, 68132 แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร พร้อมสิ่งปลูกสร้างเลขที่ 365 ของจำเลยที่ 3

จำเลยที่ 2 และที่ 3 ยื่นคำร้องว่า จำเลยที่ 1 ได้ยื่นคำร้องขอฟื้นฟูปฏิบัติการต่อศาลล้มละลายกลางและศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ฟื้นฟูปฏิบัติการเมื่อวันที่ 10 เมษายน 2544 กรณีจึงต้องงดการพิจารณาคดีและงดการบังคับคดีสำหรับจำเลยที่ 1 ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 90/12 (4) (5) และมีผลถึงจำเลยที่ 2 และที่ 3 ซึ่งเป็นคู่ความร่วมมือด้วย ขอให้มีการสั่งงดการบังคับคดีแก่จำเลยที่ 2 และที่ 3

ศาลชั้นต้นให้ยกคำร้อง

จำเลยที่ 2 และที่ 3 อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

จำเลยที่ 2 และที่ 3 ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า “ฎีกาของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ที่ว่า การที่ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ฟื้นฟูปฏิบัติการของจำเลยที่ 1 เป็นเหตุให้ต้องงดการบังคับคดีแก่จำเลยที่ 2 และที่ 3 ไว้ก่อนตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 90/12 (5) นั้น เห็นว่า คำสั่งของศาลล้มละลายกลางที่ให้ฟื้นฟูปฏิบัติการของจำเลยที่ 1 นั้นมีผลเป็นการเฉพาะตัวแก่จำเลยที่ 1 ในอันที่จะได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 90/12 หาได้มีผลต่อบุคคลอื่นซึ่งมิได้เป็นลูกหนี้ที่มีการขอให้ฟื้นฟูปฏิบัติการด้วยไม่ ดังนั้น แม้จำเลยที่ 1 จะได้รับความคุ้มครองตามบทบัญญัติดังกล่าวที่ให้ศาลต้องงดการบังคับคดีนั้นไว้ตามที่บัญญัติไว้ใน (5) ของมาตรา 90/12 ก็ตาม ก็มีผลแต่เฉพาะให้งดการบังคับคดีแก่จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นลูกหนี้ที่มีการขอให้ฟื้นฟูปฏิบัติการเท่านั้น ไม่มีผลถึงจำเลยที่ 2 และที่ 3 ด้วย จำเลยที่ 2 และที่ 3 แม้เป็นผู้ค้าประกันซึ่งต้องร่วมรับผิดชอบในหนี้ตามคำพิพากษาคดีนี้ จึงไม่อาจยกเอาเหตุเฉพาะตัวของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวขึ้นมาอ้างให้ศาลชั้นต้นงดการบังคับคดีแก่จำเลยที่ 2 และที่ 3 ในคดีนี้เพื่อรอฟังผลในคดีฟื้นฟูปฏิบัติการของ

จำเลยที่ 1 ได้ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานี้ชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ฟังไม่ขึ้น เมื่อ
วินิจฉัยดังนี้แล้วฎีกาของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ที่ยกเหตุผลอื่นขึ้นกล่าวอ้างนอกจากนี้ไม่จำต้อง
วินิจฉัย”

พิพากษาขึ้น